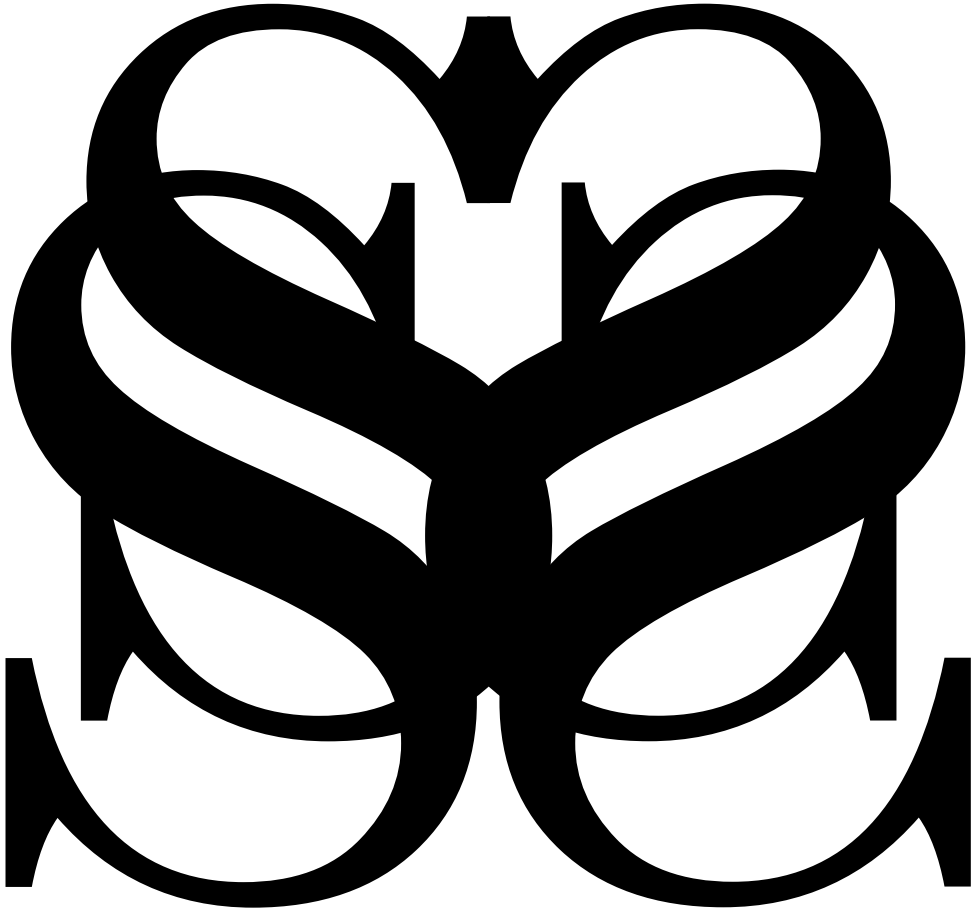

STAGEABILITY
4D

STAGEABILITY 4D

OPPERCLAES.
Juli 2011, Rotterdam

Stageability 4D

Ivo Vrouwe	5
Michiel Jansen	7
Galerie OPPERCLAES.	10

Olivier van Nooten 12

Justin Wijers 16

Karin Trenkel 20

STAGEABILITY 4D

OPPERCLAES.

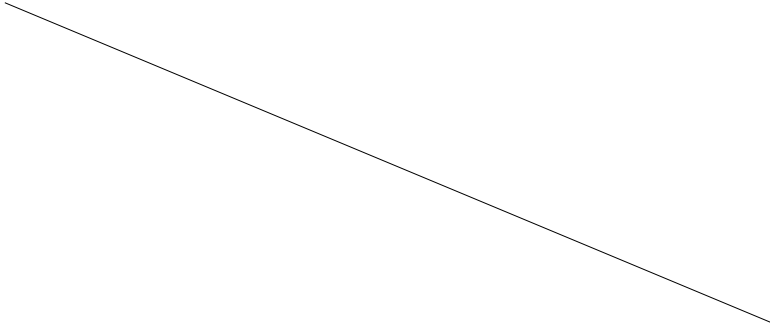
Juli 2011, Rotterdam

Stageability is een initiatief van Ivo Vrouwe en Michiel Jansen. Het project vindt plaats in de context van een ruimtelijke structuur, geplaatst in een voor publiek toegankelijke ruimte zoals een galerie, een kunstenaars-initiatief of een tijdelijke gelegenheid.

Gedurende een periode van enkele weken wordt deze ruimte beschikbaar gesteld aan verschillende vormgevende, creërende, cultureel georiënteerde disciplines. In werkperiodes van ongeveer een week tijd wisselen de kunstenaars elkaar af. Iedere werkperiode wordt afgesloten met een presentatie van hetgeen gedurende de week is geproduceerd. De gehele werkperiode wordt afgesloten met een finissage waarbij het werk van de verschillende kunstenaars samenkomt en te aanschouwen is.

IVO VROUWE Amsterdam 1979

Ivo Vrouwe studeerde bouwkunde aan de Hogeschool van Amsterdam en Bouwtechnisch Ontwerpen aan de Technische Universiteit te Eindhoven. In 2006 studeerde hij af in Productontwikkeling en Architectonisch Ontwerpen. Momenteel is hij werkzaam als ontwerpend architectonisch ingenieur te Rotterdam, doceert hij aan verschillende kunstacademies in de Benelux en werkt aan een PHD op de Technische Universiteit Eindhoven. Geïnspireerd door textiele productie en verwerkings technieken werkt hij aan methoden deze te evolueren tot architectonische schaal. Zijn werk wordt omschreven als architectonische kunst met de tectoniek van de huid als uitgangspunt.

Stageability is ontstaan uit de ambitie om verschillende kunstenaars uit verschillende disciplines samen te brengen en een podium te bieden om hun werk te presenteren. Met een voorliefde voor houten constructies bouwen Ivo en Michiel voor ieder evenement een houten sculptuur wat het uitgangspunt vormt voor de desbetreffende Stageability.

De eerste Stageability vond plaats in 2009 in de Singer-SweatShop te Rotterdam. Het programma werd ingevuld door filmmakers, dansers, vormgevers, een fooddesigner en DJ's. Naar aanleiding van dit succesvolle evenement is in 2011 gezocht naar een andere locatie voor een waardige opvolger. OPPERCLAES, aan de Claes de Vrieselaan te Rotterdam werd deze locatie, de opvolger van Stageability werd Stageability 4D.

MICHIEL JANSEN Geldrop 1973

Afgestudeerd in 2000 aan de Akademie voor Kunst en Vormgeving in 's-Hertogenbosch. Sinds enige jaren is hij woonachtig en werkzaam in Rotterdam als beeldend kunstenaar, ontwerpend meubelmaker en decorbouwer. Als medeoprichter van de SingerSweatShop - een cultureel woon- en werkpand - in het centrum van Rotterdam, is Michiel geïnteresseerd in het organiseren van tentoonstellingen en het creëren van ruimtes en plekken om diverse culturele activiteiten een plaats te geven.

Stageability 4D heeft kunstenaars met verschillende artistieke uitingen uitgenodigd om te reageren op de omgeving waarin zij hebben gewerkt. Het project was op te delen in 1-dimensionaal, 2-dimensionaal en 3-dimensionaal. Hierop zijn de kunstenaars geselecteerd. Een samenwerking van deze verschillende kunstenaars zou moeten resulteren in een 4-dimensionaal resultaat.

Bij een 1D kunstenaar werd gedacht aan muzikanten, zangers en schrijvers. De 2D invulling betreft een kunstenaar die met het platte vlak werkt. De 3D betreft een kunstenaar met een meer sculpturale, ruimtelijke uiting.

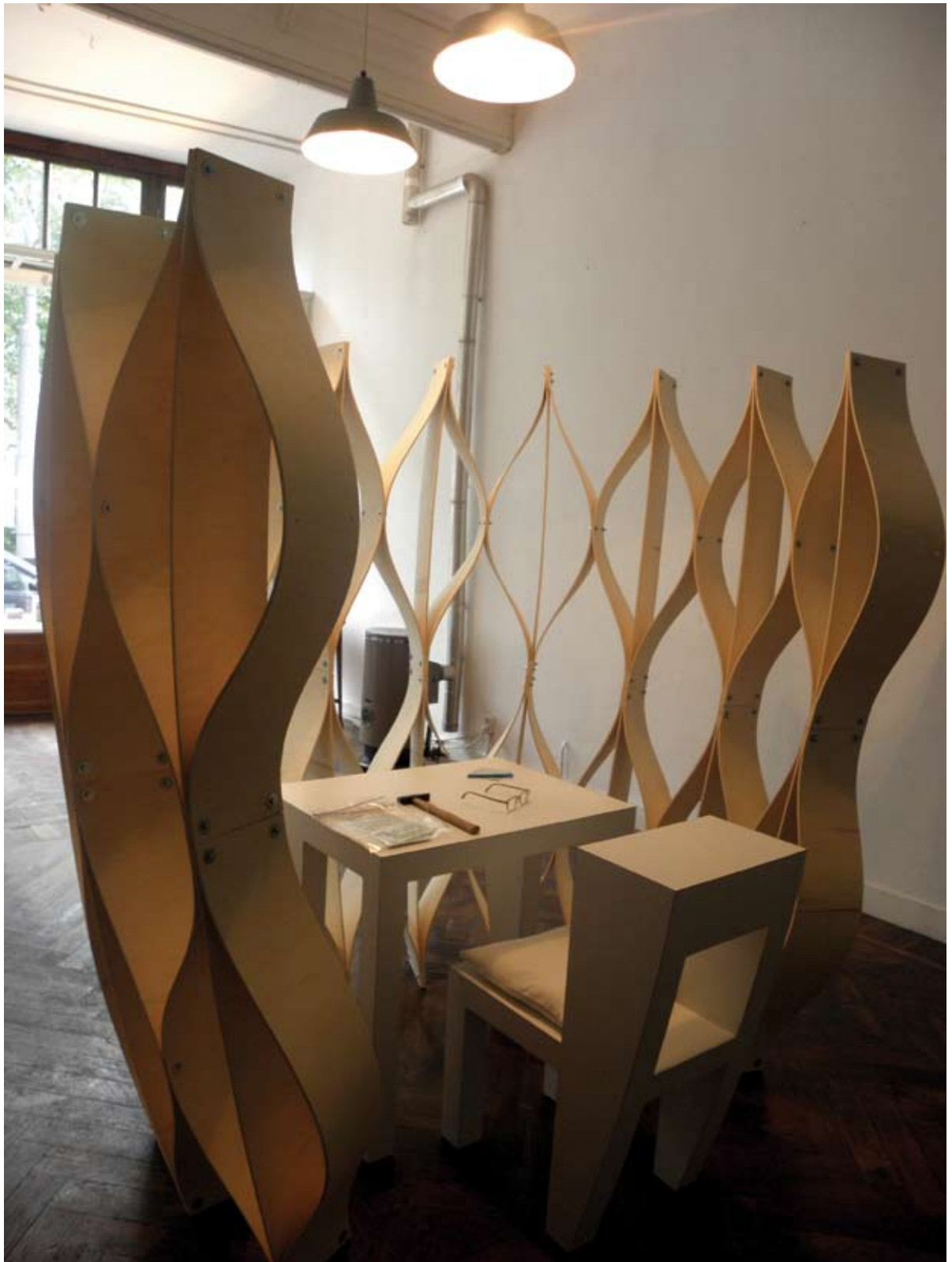

De sculptuur waarin de kunstenaars hebben plaats genomen, werd gebouwd door Ivo Vrouwe (ondersteund door Henk Gravendeel van Timmerij op Heijplaat, Rotterdam). Geïnspireerd op klassieke textiele technieken werd een houten bolvorm gerealiseerd door het plooiën van houten patronen. Door de koppeling van verschillende patronen met vlakke strips bleef de buiging bestaan en werd een stabiel vlak gerealiseerd. De binnenruimte complementierend heeft Michiel Jansen meubilair gebouwd om de sculptuur te versterken en de kunstenaar een ruimte te geven om te kunnen werken.

Galerie **OPPERCLAES**. heeft in samenwerking met CBK de verschillende kunstenaars geselecteerd: Olivier van Nooten, Justin Wijers en Karin Trenkel.

OPPERCLAES. Rotterdam, 2010
OPPERCLAES. biedt veelbelovende (jonge) kunstenaars en ontwerpers een expositieruimte en aan bezoekers een goede expositie met vooruitstrevend werk. In september 2010 heeft OPPERCLAES. zijn deuren geopend met als hoofddoel nieuwe kunstenaars het podium te geven dat zij verdienen. OPPERCLAES. richt zich voornamelijk op grafisch ontwerpers en illustratoren met een autonome werkwijze. Zo is OPPERCLAES. een welkome afwisseling op het bestaande galerie aanbod in Rotterdam.

OLIVIER VAN NOOTEN

1D

1D kunstenaar Olivier van Nooten werkte gedurende de eerste week aan een verhaal, 'Hier & Toen' geïnspireerd op de stedelijke omgeving van de Claes de Vrieselaan en Nieuwe Binnenweg. Het verhaal is handgeschreven in plastic hoezen aan de galeriewand gepresenteerd en voorgedragen.

Hier & Toen

Een etalage lokte haar gedachteloos de winkel binnen. Een belletje klonk toen ze de deur opende. Tussen mufte kledingstukken zat een dame met leesbril te staren naar een kruiswoordpuzzel. Ze keek op, zweeg terwijl ze Didi uitvoerig bekeek en zei: 'We zijn gesloten'. De vrouw bleef haar strak aankijken en legde de krant langzaam neer. 'Oh' zei Didi en keek naar een vlekje op haar schoen. 'Nou, succes met de puzzel' fluisterde Didi terwijl ze zich omdraaide. 'Europese hoofdstad, vijf letters' riep de vrouw haar na. Een herinnering drong zich op.

Er was een meneer aan de deur die stroopwafels verkocht. Het was iets met een goed doel. De vorige dag had het zo hard gewaaid dat er nog takken op straat lagen. Didi had de man gevraagd of hij de wafels écht zelf gemaakt had, eerder uit interesse dan ongelof. Hij zuchtte en draaide zich zwijgend om, liep al richting het volgende huis voordat Didi hem duidelijk kon maken dat ze heus wel wat wafels wilde. 'Zijn ze lekker?' vroeg ze en liep de man achterna. Toen ze met een pakje verbaasd prijzige wafels terugliep, was de deur dicht gevallen. Ze had op het stoepje zitten eten tot haar moeder thuis kwam.

De trein was stipt op tijd vertrokken, maar kwam later aan dan de bedoeling was. De conducteur had iets omgeroepen over 'een aanrijding met een persoon', wat Didi hevig verontrustte. Het leek haar dat de persoon in kwestie het voorval waarschijnlijk niet zou kunnen navertellen. Had die nu maar beter opgelet! Ze kon er boos om worden hoe onbezonnen sommigen door het leven gingen. 'Dan vraag je er ook om!' had ze nijdig geroepen. Ze sloeg een hand voor haar mond en keek zo beleefd mogelijk om zich heen. Buiten schoten de weilanden langs. Ze hadden ooit een lang weekend in een huisje op Texel doorgebracht. Vooral het strand had diepe indruk gemaakt op het meisje dat Didi toen nog was. Zand had ze wel eens eerder gezien, bijvoorbeeld in het terrarium van oom Bert of in de zandbak, maar niet in zo'n overdonderende hoeveelheid. Het meisje

had de zakken van haar jas gevuld, om thuis ook een strand te maken. Dan zou ze elke dag dat knarsende gevoel tussen haar tenen hebben. Na thuiskomst had haar moeder mopperend het zand tot de laatste korrel opgeveegd.

De stad bleek groter dan verwacht; er was veel te zien. Eindelijk kwam Didi een parkje tegen. Over een paar uur hoefde ze pas bij haar tante te zijn, dus ze kon rustig in het groen wandelen of op een bankje zitten met haar boek. De meeste bankjes waren al bezet door mannen of jongens. Bijna ging ze zitten op een bankje in de schaduw, maar ze zag op tijd dat er op gespuugd was. Ze slofte door het park tot ze weer uitkwam waar ze begonnen was, en besloot ergens tussen alle gebouwen een plek te vinden om te zitten.

Hoe kwam het toch dat een stad met één geschiedenis zo veel verschillende stijlen en mensen kon verdragen? Hoewel er genoeg verschillen waren tussen en binnen de families die haar omringden in het dorp waar ze geboren was, leken de mensen gelijk. Hier liepen er zulke uiteenlopende exemplaren door elkaar, dat Didi zich begon af te vragen wie ze zelf eigenlijk was. Een vriend had haar ooit iets over subculturen uitgelegd, maar dat had niets geholpen.

Didi dwaalde door de stad tot haar benen moe waren. Ze ging zitten op een terrasje vol zwijgende mensen die met gesloten ogen in de zon zaten. Hoe grijs de ochtend ook geweest was, nu was de lucht wolkeloos. Didi bekeek de kaart en nam zich voor om taart te bestellen. Met haar tasje op schoot wuifde ze naar een jongeman in wit overhemd die tussen de tafels door bewoog. Hij zwaaide vertwijfeld terug en vervolgde zijn weg, weg van het terras. 'Wilt u iets bestellen?' vroeg een meisje dat uit het niets bij het tafeltje verschenen leek. 'Oh – ja, wat is de taart van de dag?'

De laatste keer dat Didi haar tante had gezien, was al een jaar of acht geleden. Het was een benauwde zomerdag geweest, waarop een groot deel van de familie bijeenkwam om

samen te zijn. Dat was de enige reden geweest, voor zover ze het zich kon herinneren was er niemand dood of jarig. De oude vrouw had veel en hard gelachen om de grappen van haar neefjes en nichtjes, die niet eens zo veel grappig bedoeld hadden. Later op de avond bracht Didi haar tante naar het station. 'Je bent een lieverd', had de vrouw met dubbele tong gesproken vlak voordat de treindeuren sloten.

De brief die Didi onlangs van haar tante kreeg, had haar doen beseffen dat tijd vaak sneller verstrijkt dan je zou willen. Vandaag bleek dat weer het geval. Het was nu bijna half drie. De dag was begonnen met de beloftevole leegte van enkele uren slenteren, terwijl Didi inmiddels het gevoel had zich te moeten haasten. Ze stapte op een agent af om de weg te vragen, maar voordat ze de man kon aanspreken, stak hij over en verdween tussen de mensen. Onrust maakte zich meester van Didi, die zichzelf vermanend toesprak. Een scholier botste tegen haar op en bood binnensmonds excuses aan. Verbaasd dacht ze aan Willem.

Het was een vreemde en geweldige avond geweest. Er klonk luide muziek, waardoor lichaamstaal de enige manier was om te communiceren. Ze had gedanst met Willem, nadat ze in alle drukte ineens naast hem stond. Overdag had ze nooit met hem durven praten; nu kon en hoefde het niet. Stiekem rook ze zijn zweet en vergat dat ze dacht niet te kunnen dansen. Later die nacht hadden ze in de buitenlucht een sigaret gedeeld. Hoewel het donker was, had ze hem zien blozen toen hij vroeg of ze al wist wat ze ging doen na school. 'Geen idee', loog ze zonder te weten waarom.

Na enig rondvragen had ze de juiste tram gevonden. Het bleek niet mogelijk om met de bus te gaan, wat meestal haar voorkeur had wanneer lopen geen optie was. Een tram leek te veel op een rijdende gang, met de buitenwereld als eindeloze kamer, terwijl een bus deinde als een schip op zee. Het viel haar op dat veel tramgenoten van exotische afkomst achterin het voertuig plaats namen, en dacht aan Rosa

Parks. 'Toch nog een beetje bus' gniffelde Didi stilletjes. Halverwege de rit haalde ze de brief en een snoepje uit haar tas.

Buiten fladderden vogels en toeterden auto's alsof ze niet beter wisten. Hier heersen andere wetten dan de frisse velden die ze vandaag achter zich had gelaten. Bij vlaggen werd Didi ongeduldig van de duiven op deze plek. Ze deden haar denken aan de goudvis die ze op jonge leeftijd van haar ouders had gekregen. 'Het is tijd dat je eens wat verantwoordelijkheid ontwikkelt', had haar vader plechtig gesproken. Hij had ongeveer hetzelfde gezegd toen ze haar eerste zakgeld kreeg. De vis had weinig toegevoegd, maar vergde wel een hoop verzorging. Sindsdien had Didi de meeste dieren met enig wantrouwen bezien, zelfs als ze aibaar waren of niet hulpbehoevend overkwamen.

'Je weet dat ik niet meer de jongste ben', sprak tante Mathilde toen Didi haar derde koekje pakte. Ze voelde zich betrappt, maar achtte het te laat om het koekje terug te leggen. Daarbij wist ze best dat ze de hele schaal kon leeg eten voordat de oude dame zou protesteren. 'Mijn bezit draag ik graag aan je over nadat de Heere mij tot zich genomen heeft' vervolgde ze traag, 'op één voorwaarde.' Didi stopte met kauwen en keek haar tante afwachting aan. De oude vrouw fronste en keek om zich heen. 'Hoe vind je de koekjes?' vroeg ze plots, alsof ze opschrok uit een verwarrende gedachte. Didi overwoog de vraag met volle mond te beantwoorden.

‘Het verhaal ‘Hier & Toen’ is ontstaan door afwisselend een gebeurtenis en een gedachte of herinnering te beschrijven. De losse blaadjes heb ik vervolgens achter elkaar gelegd, zodat het verhaal schakelt tussen situaties binnen en buiten het personage. Uitgangspunt was een dame die de stad bezoekt om nog onbekende redenen. Tijdens het schrijven begreep ik ongeveer wat ze kwam doen en hoe ze in elkaar zat. Toch heb ik geprobeerd een tekst te maken waar je plots in valt en weer uit stapt, alsof het een fragment uit het gesprek van een voorbijganger is. Zo zouden de kunstenaars na mij eerder ruimte vinden om er eventueel op voort te borduren. De vervreemding die hoofdpersoon Didi voelt in de stadse omgeving, heb ik door structuur en fragmentarische inhoud ook bij de lezer willen oproepen.’ (*Olivier van Nooten*)

OLIVIER VAN NOOTEN Den Haag, 1983

Olivier maakt allerlei teksten, in vorm afhankelijk van inhoud en eventuele opdrachtgever. Naast artikelen over de culturele sector schrijft hij bijvoorbeeld scripts, sprookjes en raps, vaak zonder rechtlijnig verhaal. De diffuse betekenis schept ruimte voor interpretatie en onderstreept tegelijkertijd de beperkingen van taal. Door vragen te stellen aan zichzelf, de lezer en luisteraar probeert Olivier verbanden bloot te leggen die inzicht geven in menselijke interactie.

JUSTIN WIJERS 2D

De tweede week werkte Justin Wijers aan een tekening/schildering, geïnspireerd op een gebeurtenis op de Claes de Vrieselaan.

‘Het werk dat tijdens de werkperiode in Galerie OPPERCLAES is ontstaan uit een reactie op de straat waar de galerie gevestigd is; de Claes de Vrieselaan. Hier is een aantal jaren geleden een moord gepleegd op een jongeman, een vader van meerdere kinderen, die een ogenschijnlijk normaal leven leidde. Toch bleek na onderzoek dat de man in een ver verleden een ander leven leidde waarvan niemand die hem nu kende iets af wist. Een conflict uit die tijd is aanleiding geweest van de moord.

Wraak is een emotie die lang kan blijven smeulen. Ook andere elementen uit de straat zijn te zien in het werk. Zo komen gevelversieringen, die veelvuldig in de straat te vinden zijn, terug in de tekening.

JUSTIN WIJERS Rotterdam, 1981

Het werk van Justin Wijers handelt over het menselijk leed dat verspreid wordt over het internet. Websites vol slachtoffers van geweld en racisme zijn de inspiratiebron. De slachtoffers die in zijn werken naar voren komen zijn geselecteerd uit grote hoeveelheden foto's en staan daarom symbool voor moorden, ongelukken en oorlogsslachtoffers in het algemeen. Dit leed wil hij, op een waardige manier, aan een groot publiek laten zien door een medium te gebruiken dat de meeste mensen begrijpen en bovenal accepteren. Hij maakt daarom tekeningen die van een hoge technische vaardigheid en toewijding getuigen en tegelijk een grote aantrekkingskracht bezitten door hun verleidelijke kleuren en schoonheid. Wijers lokt de kijker in een val van schoonheid om ze daarna te confronteren met een werkelijkheid die de meeste mensen hardnekkig

Bloemdecoraties in Jugendstil en geometrische vormen met een hoog symbolische waarde alsmede teksten geïnspireerd door namen van café's zijn geïntegreerd in de tekening. Ze vormen samen met andere elementen zoals een vogeltje uit het thuisland van het slachtoffer en een gouden hond het beeld dat bij mij ontstaat na het horen van het verhaal over de dood van een man. Een man die ooit gebeten heeft in de hand van een crimineel, die, pas na decennia, heeft terug geslagen.' (*Justin Wijers*)

KARIN TRENKEL

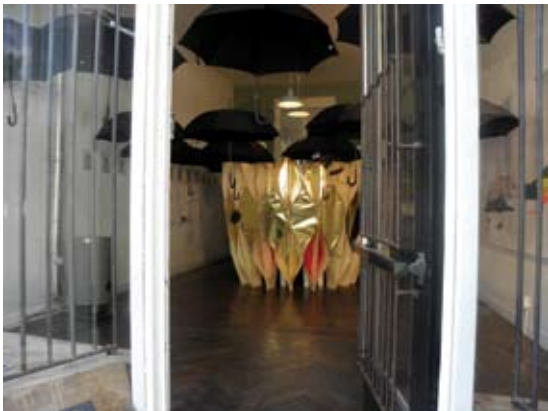
3D

Als afsluiting reageerde Karin Trenkel op de verandering van de wijk waar Galerie OPPERCLAES is gesitueerd. Tijdens de 3D finissage vond een performance plaats in de tot stand gekomen installatie.

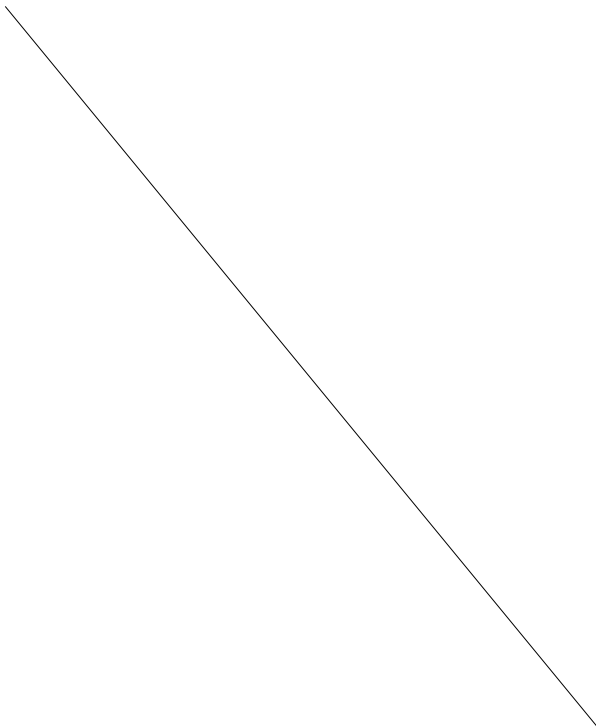
‘Mijn installaties zijn ruimtevullende collages. Ze tonen veel overeenkomsten met decors maar dan zonder toneelstuk en acteurs. De afgelopen jaren verbeelden ze landschappen (het exterieur), terwijl ik in mijn oudere werk me bezig heb gehouden met interieurs, waarbij de afwezigheid van de bewoner/gebruiker een rol ging spelen. Voor mij zijn installaties als het ware optredens vóór en in een specifieke ruimte. De onderdelen die ik alvorens op mijn atelier heb vervaardigd voeg ik op locatie bij elkaar, installeer ze in de ruimte zodat ze er één mee kunnen worden. Pas dan is de ‘voorstelling’ klaar en het publiek kan komen. Deze manier van werken is risicovol, maar ook spannend en vol verrassingen. Je moet improviseren en je ingevingen durven te volgen.

KARIN TRENKEL Frankfurt/Main, 1966

Karin Trenkel is gefascineerd door de immense hoeveelheid planning en inspanning die nodig is om onze omgeving zó vorm te geven, dat zij aan de eisen voldoet van iedereen die hier woont en werkt: ‘Reis ik door het Nederlands landschap dan valt mijn blik vaak op absurde en surreële verschijnselen in de infrastructuur, zoals bijvoorbeeld dat er een deel van het ons toegeëigende land weer aan de natuur terug gegeven wordt in de vorm van recreatie-gebieden. Mijn eigen landschappelijke creaties zijn op een subtiele en humoristische wijze ook absurd. Ik hanteer tegenstellingen van strengheid / speelsheid, serieusheid / naïviteit en maniakale / easy-going-houding.’ Op formeel niveau ligt haar interesse op de wisselwerking tussen sculptuur en schilderkunst. Ze legt zichzelf het volgende vraagstuk voor: Hoe kan ik de waarneming van mijn omgeving vertalen in een zowel twee- als driedimensionaal ‘Abbild’, wat een optische illusie (eigen aan schilderkunst) en een fysieke beleving (eigen aan beeldhouwkunst) mogelijk maakt?

Het project Stageability 4D gaat nog verder, want de veiligheid van de voorbereiding op het atelier viel weg, alles werd ter plekke en binnen drie dagen bedacht en uitgevoerd. Ik liet me leiden door de ruimte en de omgeving; meer dan gewoonlijk werd mijn improvisatievermogen gevraagd en groter dan gewoonlijk was het verrassingsmoment: ik zat zelf opeens drie uur lang onbeweeglijk als een soort gouden bij op een gouden troon omgeven door mijn schapjes (veilig onder paraplu's). Mijn reactie op de nieuwe hippe zaken aan de Nieuwe Binnenweg.' (*Karin Trenkel*)

www.michieljansen.nl
www.ivovrouwe.net
www.opperclaes.nl
www.karintrenkel.nl
www.justinwijers.nl
www.oliviervannooten.com

OPPERCLAES.

Veenman Drukkers